

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **LRC & partner, s.r.o.**, se sídlem v Rožnově pod Radhoštěm, Bučiska 617, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem v Prostějově, Sádky 1605/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2013 č.j. 21107/13/5000-14203-701996, ve věci daně z příjmů,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2013 č.j. 21107/13/5000-14203-701996, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Rožnově pod Radhoštěm ze dne 1.2.2012 č.j. 8063/12/404921803476, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009.

V podané žalobě žalobce označil za spornou otázku především interpretaci smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností Bestfloor, s.r.o., a to ve vztahu

k existenci povinnosti žalobce vyplatit dodavateli celou smlouvenou odměnu. Podle žalobce žalovaný pochybil, když neprovedl náležitou interpretaci smlouvy ve smyslu zejména tehdy platného obchodního zákoníku (zákon č. 113/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění – dále jen ObZ). Podle žalobce je pro interpretaci obchodně právní smlouvy nutné ozřejmit vůli stran v době uzavírání smlouvy. V posuzované věci žalobce zdůraznil zejména od počátku tvrzený úmysl upravit povinnost společnosti Bestfloor, s.r.o. řešit, jak známé riziko, tak pro případ potřeby i v té době neznámá rizika, vyskytnou-li se na straně žalobce. Z tohoto důvodu se předmět smlouvy skládal ze dvou částí, jak je vymezeno v čl. I odst. 1 smlouvy. Podle žalobce nelze vycházet z demonstrativního výčtu upraveného v čl. I odst. 2 smlouvy, když tento pouze konkretizuje a neuzavřeným výčtem rozvádí příkladné možnosti. Postup žalovaného označil žalobce za nesprávný, když předmět smlouvy dovozoval namísto v čl. I odst. 1 z čl. I odst. 2 smlouvy. Požadování naplnění činností demonstrativního výčtu za účelem přiznání odměny je podle žalobce zatíženo logickou chybou, neboť naplnit všechny požadavky demonstrativního výčtu z povahy věci nelze. Žalobce tvrdí, že jeho zájmem bylo stanovit povinnost dodavatele, aby vyvinul činnost vedoucí k zajištění předmětu smlouvy dle čl. I odst. 1 písm. a). Za tuto činnost mu náležela odměna. Pouze v případě, že by na straně žalobce vznikla potřeba další činnosti dodavatele, byl žalobce oprávněn za tímto účelem po dodavateli tuto požadovat, a to v rámci smlouvené odměny. Proto dodavateli náležela smlouvená odměna v plné výši, jestliže uskutečnil činnost podle čl. I odst. 1 písm. a) smlouvy. Případný požadavek na činnost ve smyslu čl. I odst. 1 písm. b) smlouvy byl pro účely odměny rozhodný pouze v případě, pokud by byl tento ze strany žalobce na dodavateli uplatněn. Zde žalobce poukázal na čl. III odst. 3 smlouvy. Žalovaný pak nesprávně posoudil, že takováto skutečnost neměla vliv na povinnost vyplatit odměnu v plné výši. Žalobce rovněž zpochybnil závěry žalovaného o nevěrohodnosti svědecké výpovědi M. V. s tím, že důvod odlišností byl dán pochybením finančního úřadu, který prováděl první svědeckou výpověď, aniž by žalobce věděl, proč ji provádí. Z tohoto důvodu jí pak žalobce (v tomto prvním případě) nepřikládal žádnou váhu. Pochybení uznala i finanční správa, když došlo k opakování svědecké výpovědi. Žalobce dále zdůraznil, že v rámci hodnocení svědecké výpovědi je třeba brát v úvahu také skutečnost, že M. V. byl ve svých výpovědích ovlivněn probíhajícím trestním řízením, které bylo vůči němu vedeno.

V další části žaloby žalobce pro případ, že by soud dospěl k závěru, že mandátní smlouva byla skutečně plněna jen částečně, namítl, že mu není znám právní předpis, který by upravoval povinnost u částečně plněné mandátní smlouvy s jednotnou odměnou navázanou na výsledek tuto odměnu krátit. Dále zdůraznil zásadu předvídatelnosti rozhodnutí o daňové povinnosti, zvláště je-li daňová povinnost odvislá od složité obchodně právní otázky, která může mít více správných odpovědí. V takovém případě je nezbytné zvolit pro daňový subjekt způsob nejprůběžnější při zohlednění zásady in dubio mitius. Pokud by mandátní smlouva byla skutečně plněna jen částečně, pak žalobce nebyl schopen zohlednit, zda vůbec, případně v jakém poměru krátit smlouvenou odměnu. Možností se přitom podle žalobce nabízí vícero (žádné krácení, krácení jen zanedbatelné, krácení na polovinu, krácení dle splatností), tudíž je nutno dát přednost té formě, která je pro žalobce nejprůběžnější. Žalovaný však zcela pochybil, když odměnu krátil podle stanovených splatností odměny, kdy splatnost nevypovídá o tom, jaký přínos má pro mandanta to které částečné plnění.

Závěrem žalobce shrnul, že zanedbal-li žalovaný předběžnou otázku interpretace smlouvy, když nezohlednil vůli stran při jejím uzavírání, je jeho rozhodnutí na hranici přezkoumatelnosti a žalobce takový postup považuje také za vadu řízení. V důsledku tohoto pochybení se žalovaný nezabýval tím, jak přistupovat ke smlouvě pro případ prokázaného toliko částečného plnění, čímž nedošlo k aplikaci základních zásad daňového řízení a rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné, když odměna byla žalovaným krácena tím nejpřísnějším způsobem.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že předmětem sporu není interpretace smlouvy, jak uvádí žalobce, ale skutečnost, že daňový subjekt neprokázal, že by se u faktur č. 2009043, 2009060 a 2009066 jednalo o oprávněné daňové výdaje podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen ZDP). Podle ust. § 24 odst. 1 ZDP si může poplatník odečíst od základu daně výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve výši jím prokázané a ve výši stanovené ZDP a zvláštními předpisy. Z této úpravy plyne, že pokud chce poplatník snížit svůj daňový základ o určité výdaje, musí se jednat o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení jeho zdanitelných příjmů a lze je odečíst pouze ve výši, kterou poplatník prokáže. Na základě správního spisu má žalovaný za to, že žalobce prokázal, že se jedná o daňově uznatelné náklady pouze u jedné z faktur zaplacené na základě mandátní smlouvy a o tuto částku byl v rozhodnutí o odvolání snížen základ daně. U dalších faktur žalobce neprokázal, že by se jednalo o výdaje dle ZDP, a proto správce daně o tyto částky navýšil základ daně. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že v daňovém řízení byly porušeny základní zásady, neboť neuznání uplatněných nákladů nebylo výsledkem složité obchodně právní otázky, nýbrž vycházelo ze ZDP a žalovaný nekrátil odměnu stanovenou mandátní smlouvou, ale pouze jednotlivé částky, které žalobce uplatňoval jako výdaj, jenž však neprokázal, neuznal, a proto o ně zvýšil základ daně. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil důkazní břemeno vyplývající pro daňový subjekt z ust. § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), s tím, že žalobce v již zmíněném rozsahu své důkazní břemeno neunesl. K námitce týkající se vyhodnocení opakovaného výsledku M.V., žalovaný uvedl, že je jednoznačné, že tento subjekt ve své druhé výpovědi vypovídal v rozporu s výpovědí původní a jeho tvrzení také odporovala dalším prokázaným skutečnostem, proto žalovaný tuto jeho výpověď nemohl přijmout jako důkaz prokazující oprávněnost výdajů uplatněných podle § 24 odst. 1 ZDP. Pokud M. V. nechtěl vypovídat jinak, než před orgány činnými v trestním řízení, mohl využít ust. § 96 odst. 2 daňového řádu a výpověď odmítnout. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svých žalobních důvodech.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že provedenou daňovou kontrolou byly zjištěny v evidenci žalobce faktury vystavené dodavatelem Bestfloor, s.r.o., a to č. 2009040 označená jako faktura za úplatu dle mandátní smlouvy odst. II. 2.a ze dne 1.6.2009 na částku 300.000,- Kč a DPH a dále faktura č. 2009043 za

úplatu dle mandátní smlouvy odst. II. 2.b na částku 200.000,- Kč a DPH, faktura č. 2009060 za úplatu dle mandátní smlouvy odst. II. 2.c na částku 250.000,- Kč a DPH a faktura č. 2009066 za úplatu dle mandátní smlouvy odst. II. 2.d na částku 250.000,- Kč. Obsahem správního spisu je také předmětná mandátní smlouva, která byla uzavřena dne 1.6.2009 mezi žalobcem a společností Bestfloor, s.r.o. podle ust. § 566 a násl. ObZ. V bodě I je vymezen předmět smlouvy tak, že mandatář (Bestfloor, s.r.o.) se zavazuje pro mandanta (žalobce) jeho jménem a na jeho účet zařídit za úplatu činnosti:

- a) související se zajištěním a následným převodem vlastnického práva k pozemkům zde vymezeným
- b) zařídí jednání s třetími osobami a činnosti související s vydáním pravomocného územního rozhodnutí a pravomocného stavebního povolení, vše v souladu s podnikatelským záměrem mandanta týkajícího se projektu mandanta.

Pod bodem I 2 je stanoveno, že předmětem této činnosti je zejména:

- a) jednání se současnými vlastníky o uzavření kupních smluv na nemovitosti a jednání s tím související
- b) zajištění a koordinace činností souvisejících s vydáním pravomocného územního rozhodnutí v souladu s podnikatelským záměrem mandanta
- c) zajištění a koordinace činností souvisejících s vydáním pravomocného stavebního povolení v souvislosti s podnikatelským záměrem mandanta
- d) jednání případně zajištění jednání s třetími osobami za účelem co nejrychlejšího splnění předmětu smlouvy.

Pod bodem 3 body I smlouvy je k předmětu smlouvy dále dohodnuto, že mandant se zavazuje zaplatit mandatáři za uvedené činnosti úplatu stanovenou v čl. II této smlouvy. V bodě II označeném úplata a platební podmínky je v bodě 1 dohodnuto, že úplata byla sjednána ve výši 1.300.000,- Kč bez DPH. Pod bodem II 2 obsahuje smlouva ujednání, že úplata je splatná poté, co mandatář řádně vykoná činnost dle této smlouvy, a to na základě daňového dokladu se splatností 30 pracovních dnů od data vystavení, obsahujícího veškeré zákonné náležitosti, který byl doručen mandantovi, takto:

- a) část úplaty ve výši 300.000,- Kč po uzavření budoucí kupní smlouvy mezi mandantem a vlastníkem pozemku parc. č. 1731/2 a pozemku parc. č. 1732/2.
- b) část úplaty ve výši 200.000,- Kč poté, co bude podána žádost o vydání územního rozhodnutí na podnikatelský záměr mandanta.
- c) část úplaty ve výši 250.000,- Kč po vydání územního rozhodnutí.
- d) část úplaty ve výši 250.000,- Kč po nabytí právní moci územního rozhodnutí.
- e) část úplaty ve výši 300.000,- Kč po podání žádosti o vydání stavebního povolení.

Jelikož správci daně vznikly pochybnosti o tom, v jakém rozsahu a kým byly provedeny vyfakturované služby, které měly být uhrazeny na základě uvedených faktur, dožádal místně příslušného správce daně Finanční úřad Vsetín o součinnost. Dožádaný správce daně sdělil, že společnost Bestfloor, s.r.o. o předmětných dokladech účtovala a dle vyjádření jejího jednatele M. V. skutečně zprostředkovávala pro žalobce realizaci stavby Penny Market Vítkov na základě předmětné mandátní smlouvy. Zprostředkování trvalo více než půl roku a společnost Bestfloor, s.r.o. je zajišťovala formou subdodávek. Žádné listinné důkazy související s účtovanými náklady předloženy nebyly. V následné svědecké výpovědi M. V. uvedl, že plnění mandátní smlouvy bylo zajišťováno formou subdodávek společností PEOS CZ, s.r.o., což doložil mandátní smlouvou uzavřenou s touto společností dne 5.6.2009. Jednatel

společnosti PEOS CZ, s.r.o. M. H. ve svědecké výpovědi provedené dalším dožádaným správcem daně Finančním úřadem ve Valašských Kloboukách uvedl, že společnost Bestfloor, s.r.o. nezná a žádnou mandátní smlouvu s ní nikdy neuzavřel. Nevystavil ani faktury k úhradě, podpis na smlouvě a razítko nejsou jeho. Jednatel společnosti Bestfloor, s.r.o. M. V. se na vlastní žádost dostavil ke správci daně a doplnil původní protokol o svém výsledku tak, že mylně uvedl jméno subjektu, s nímž jednal za společnost PEOS CZ, s.r.o., když jím byl správně J. M. Ten se odmítl dostavit k podání svědecké výpovědi a písemně sdělil, že v roce 2009 za společnost PEOS CZ, s.r.o. nic nedělal, s M. V. neobchodoval a nevykonával pro společnost Bestfloor, s.r.o. žádnou činnost. Správce daně z výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že J. M. byl jednatelem společnosti PEOS CZ, s.r.o. od 28.7.2008 do 22.12.2008 a společníkem od 28.7.2008 do 26.3.2009. Žalobce v průběhu kontroly dále předložil písemná potvrzení všech tří bývalých vlastníků pozemků ve Vítkově M. C., J. F. a J. M., kteří potvrdili, že v průběhu roku 2009 je navštívil M. V. za účelem odprodeje nemovitostí, které v té době vlastnili. Obsahy těchto listin však shledal správce daně v rozporu s obsahem svědecké výpovědi M. V. ze dne 18.4.2011, v níž uvedl, že mu nejsou známa jména osob, které vlastní pozemky ve Vítkově. Ve stejné výpovědi uvedl, že plnění mandátní smlouvy realizoval formou subdodávek. Na základě výsledků dokazování správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že výdaje uplatněné dle faktur vykázaných společnostmi Bestfloor, s.r.o. jsou výdaji ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP. Na základě zprávy o daňové kontrole, která byla s žalobcem projednána dne 30.1.2012, vydal správce daně dne 1.2.2012 pod č.j. 8063/12/404921803476 dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za rok 2009. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný v odvolacím řízení uložil správci daně provést dokazování za účelem doplnění podkladů v souladu s ust. § 115 odst. 1 daňového řádu, na jehož základě byla dne 6.9.2012 provedena svědecká výpověď J. M., který vyloučil jakoukoliv spolupráci se společností Bestfloor, s.r.o., vystavení faktur společností PEOS CZ, s.r.o., uzavření mandátní smlouvy a rovněž uvedl, že nezná vlastníky pozemků ve Vítkově. Dne 19.9.2012 byl proveden výslech svědka Ing. T. G. M., který uvedl, že jednal jménem pana F. s jednatelem společnosti žalobce ohledně prodeje nemovitostí, ale pro žalobce, jeho jednatele či společnost Bestfloor, s.r.o. žádné služby neprováděl. Dále uvedl, že kontaktoval rodinu M., kteří vlastnili jeden z pozemků. Dne 26.2.2013 byl proveden opakovaný výslech svědka M. V., který uvedl, že úkolem společnosti Bestfloor, s.r.o. a PEOS CZ, s.r.o. bylo zajištění cenových nabídek pro odkup nemovitostí, subdodavatel prováděl jen část prací, a to v kooperaci s M. V. Osobou se znalostmi či kontakty, kterou se mu podařilo zprostředkovat pro účel naplnění mandátní smlouvy, byl Ing. M. Příprava dokumentace pro výstavbu spočívala podle svědecké výpovědi v zajištění projektové dokumentace od společnosti, jejíž jméno si nepamatuje. Odvolací orgán na základě porovnání svědeckých výpovědí M. V. ze dne 18.4.2011 a ze dne 26.2.2013 dospěl k závěru, že jeho tvrzení jsou natolik protichůdná, že je svědek nevěrohodný, a proto jeho výpovědi neosvědčil jako důkaz prokazující uskutečnění zdanitelných plnění. V rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení byly odvolacímu orgánu předloženy Policií ČR doklady – úřední záznam o podaném vysvětlení jednatele žalobce Richarda Peška ze dne 9.2.2012 č.j. KRPZ-1377-37/TČ-2012-151581, v němž uvedl, že Martin Vašut na základě mandátní smlouvy pouze jednal s vlastníky pozemků. Jednání týkající se územního řízení na stavebním úřadě ve Vítkově zabezpečoval R. P. osobně. On také oslovil firmu Formica s.r.o. ze Zlína za účelem vypracování projektové dokumentace. Sám také zabezpečoval jednání se stavebním úřadem směřující k vydání stavebního povolení. Dále byl Policií ČR odvolacímu orgánu

postoupen úřední záznam ze dne 21.3.2012 č.j. KRPZ-1377-52/TČ-2012-151581, v němž M. V. popsal činnost, kterou pro žalobce uskutečnil, konkrétně, že oslovil majitele pozemků a nabízel jim určitou cenu za nemovitosti, načež výslovně uvedl, že tím jeho činnost v dané věci skončila. Po takto doplněném dokazování žalovaný seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy v odvolacím řízení a následně vydal napadené rozhodnutí.

Žalobní námitku, že žalovaný pochybil, když neprovedl řádnou interpretaci mandátní smlouvy, a to zejména s ohledem na vůli stran v době uzavírání smlouvy krajský soud důvodnou neshledal. Interpretace obchodněprávní smlouvy a vůle stran v době jejího uzavření je z hlediska řádného výkonu správy daní otázkou pouze marginální. Jak uvedl žalovaný, pro správné zjištění a stanovení daně je nezbytné, jedná-li se o daň z příjmů, že uplatněné výdaje jsou výdaji ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP. Obsahem správních spisů je prokázáno, že společnost Bestfloor, s.r.o. neuskutečnila předmět plnění dle mandátní smlouvy, jímž bylo dodání služby související s vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení, což žalobce nijak nerozporoval. Dle provedeného dokazování jmenovaná společnost poskytla toliko služby vyplývající z bodu I 1) písm. a) mandátní smlouvy, takže žalovaný vyhodnotil výdaj žalobce uskutečněný na základě první z vystavených faktur jako uznatelný výdaj dle § 24 odst. 1 ZDP. Na základě obsahu správního spisu i žaloby samotné však není pochyb o tom, že služby, za něž bylo fakturováno fakturami č. 2009043, 2009060 a 2009066, nebyly společností Bestfloor, s.r.o. žalobci poskytnuty. Žalovaný na str. 16-17 napadeného rozhodnutí zcela správně vyhodnocuje výsledky provedeného dokazování v kontextu bodu I 1) písm. a) a b) a bodu I 2) písm. a) až d) mandátní smlouvy. Postup žalovaného, který ve své úvaze vycházel toliko z právní úpravy obsažené v ZDP považuje krajský soud za správný a zcela logický. Z žádného ustanovení daňového řádu ani dalších daňových předpisů nevyplývá povinnost správce daně posuzovat obsah smlouvy, která je právním podkladem vykázaného výdaje. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, když neposoudil předběžnou otázku mající původ v oblasti soukromého práva, proto krajský soud důvodnou neuznal. Z hlediska správy daní, jak již bylo shora uvedeno, je zcela nerozhodná skutečnost, jaká byla vůle stran při uzavírání smlouvy. Obdobně krajský soud rozhodl např. ve věci vedené pod sp. zn. 22Af 140/2012 (rozsudek ze dne 28.8.2014), kde rovněž posuzoval tvrzené náklady z hlediska § 24 odst. 1 ZDP, a to se shodným závěrem, že z hlediska daňového není posouzení smlouvy rozhodující. Také v posuzované věci je relevantním toliko uplatnění takového výdaje, který má hospodářský účel, tedy byl vynaložen za účelem zajištění dosažení či udržení příjmů (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 30.4.2008 sp. zn. 1Afs 15/2008). Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný krátil odměnu poskytnutou na základě mandátní smlouvy. Poskytnutá odměna nebyla postupem správce daně nijak dotčena, když ten pouze ve vztahu k její podstatné části neuznal žalobcem vynaložené výdaje jako výdaje uznatelné dle § 24 odst. 1 ZDP.

Krajský soud podotýká, že na základě obsahu mandátní smlouvy, tak jak je založena ve správním spise, se nemůže ztotožnit s interpretací jejího obsahu učiněnou žalobcem v podané žalobě. V článku I 1) se mandatář zavázal, že pro žalobce zařídí za úplatu činnosti vymezené pod písm. a) a b) tohoto bodu. Nezavázal se tedy k tomu, že zařídí za úplatu činnost pod písm. a) a případně také činnost uvedenou pod písm. b). Jednoznačně je zde vyjádřeno, že zařídí činnosti uvedené pod písm. a) a b). Odst. 2) bodu I smlouvy pak pod písm. a) blíže rozvádí, co zejména

představuje činnost vymezená bodem I 1) písm. a) a obdobně bod 2) písm. b), c), d) vyjmenovávají, co zejména je míněno činností vymezenou bodem I 1) písm. b). Ani z bodu 2) mandátní smlouvy nelze dovodit, že by úplata v plné výši náležela mandatáři již tehdy, když zařídí činnosti uvedené v bodě I 1) písm. a). Smlouva v bodě I 2) výslovně uvádí, že úplata je splatná po té, co mandatář řádně vykoná činnost dle smlouvy. Ačkoliv je zde uvedeno jednotné číslo, tj. že vykoná „činnost“, s ohledem na předchozí obsah smlouvy je nutno tuto formulaci považovat za nepřesnost, když v předchozím textu je opakovaně použito množné číslo („činnosti“). Závazek vykonat činnosti vymezené v bodě I 1) písm. a) a b) logicky vyplývá z celého textu bodu I smlouvy. Správnosti úvahy žalovaného odpovídá také celková formulace bodu II 2) smlouvy v jejím souhrnu, když zde stanovená splatnost úplaty je vázána na jednotlivé kroky vedoucí k realizaci podnikatelského záměru žalobce, když jiný časový sled úkonů s ohledem na notoriety postupu při realizaci stavebního záměru, má-li tato realizace respektovat zákon č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavebním řádu, v platném znění, ani není možný.

Část žaloby, v níž žalobce namítal, že se žalovaný event. soud mají zabývat otázkou způsobu krácení odměny v případě, že byla mandátní smlouva plněna jen částečně, považuje krajský soud za zcela nepřipadnou. Jak již bylo shora uvedeno, postupem finančních orgánů nebyla odměna poskytnutá žalobcem na základě mandátní smlouvy nijak krácena, pouze její část nebyla uznána jako výdaje uznatelné ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP. Výše poskytnuté úplaty je otázkou závislou výlučně na vůli žalobce.

Žalobní námitku zpochybňující závěry žalovaného o nevěrohodnosti svědecké výpovědi M.V. krajský soud rovněž důvodnou neshledal. Především je nutno z důkazního hlediska odlišovat plnění dle bodu I 1) písm. a) smlouvy, které bylo správními orgány uznáno jako prokázané a plnění ve vztahu ke zbytku smlouvy. Obsahy výpovědí M. V. ze dne 18.4.2011 a ze dne 26.2.2013 jsou vzájemně v zásadním rozporu. V případě první svědecké výpovědi svědek uvedl, že se žádného jednání za účelem koupě nemovitostí neúčastnil, zajišťoval je subdodavatelsky, původní vlastníky nemovitostí nezná a neví nic bližšího ani o pozemcích. V druhé svědecké výpovědi pak uvedl skutečnosti ve své podstatě zcela opačné, když tvrdil, že jednání se účastnil nebo „také“ účastnil, jednal s konkrétními osobami a také sehnal pana M., kterého označil za schopného člověka, jenž mohl zajistit věci související s projektem. S ohledem na zásadní odlišnosti svědkových tvrzení považuje krajský soud závěr žalovaného, že svědek působí nevěrohodně, a proto k jeho výpovědím nelze přihlížet, za naprosto logický úsudek. Konečné zohlednění podílu svědka V. na realizaci plnění ve smyslu čl. I 1) písm. a) smlouvy je žalovaným založeno na svědeckých výpovědích vlastníků pozemků a svědka M., kteří však vypovídali toliko k procesu vedoucímu ke koupi nemovitostí, tj. k činnostem vyplývajícím z bodu I 1) písm. a) smlouvy. Žádný z nich se nezmiňuje o činnosti svědka M. ve vztahu k plněním označeným pod bodem I 1) písm. b) smlouvy. Ani přítomný zástupce žalobce v průběhu výsledku svědka M. tuto část jeho tvrzené činnosti neosvětlil, ač ji rozvádí v odvolání. Navíc je třeba zohlednit také listinné důkazy pocházející z trestního řízení, z nichž vyplývá, že činnosti vymezené bodem I 1) písm. b) mandátní smlouvy obstaral jednatel žalobce osobně, a že svědek V. na základě mandátní smlouvy jednal pouze s vlastníky pozemků, tj. vykonával činnosti vymezené bodem I 1) písm. a) smlouvy. Na základě uvedených argumentů dospěl krajský soud k tomu, že závěr žalovaného o nevěrohodnosti svědka V. je nejen

logickou reakcí na obsah jeho svědeckých výpovědí, ale současně žalobce tímto závěrem žalovaného nemohl být nijak krácen na svých právech. Případný vliv probíhajícího trestního řízení na obsah výpovědí M. V. považuje soud za zcela irelevantní, když, jak správně uvedl žalovaný, mohl využít institutu odepření svědecké výpovědi upraveného ust. § 96 odst. 2 daňového řádu.

Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný, jakož i správce daně I. stupně postupovali ve svých úvahách v souladu s platnou právní úpravou. Jejich právní argumentace vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu je srozumitelná a přezkoumatelná. Svým postupem neporušili ani žádné základní zásady daňového řízení.

Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v rámci soudního řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 25. června 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu